

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

DIANA ALZNER

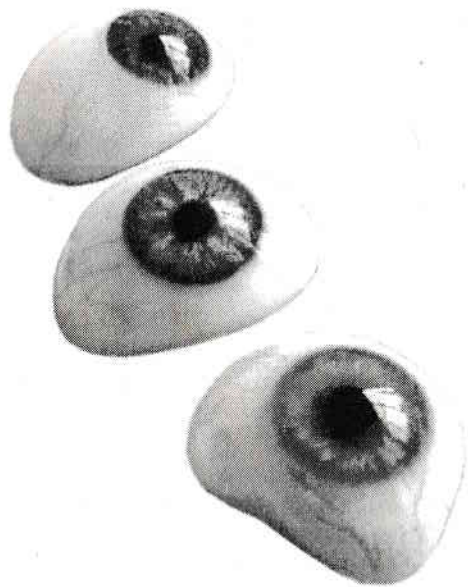
TUNELUL
de la capătul lumii

Editura PAVCON
București, România, 2018

CUPRINS

I. Meda	9
II. Annabel	44
III. Sander	66
IV. Eugen	81
V. Adina	108
VI. În derivă	133
VII. Cuibul	157
VIII. Senet	217
IX. Luz	282

Pentru Alexandru

— Dincolo de stânci sclipește ceva. Ce crezi că ar putea fi? întrebă Radiana.

Nu spera să descopere o cetate, așa cum îi promisese el, dar poate că avea să ajungă din nou la ruinele centrelor comerciale dintre Al Mafraq și Mahattat al Hafif. Nu o mai mira nimic. Când îți este înfățișată o ghicitoare, viața nu te lasă până n-o dezlegi. Te aduce iar și iar în același punct.

— Poate fi orice, zise Alec. Ne e în drum, o să vedem.

Merseră în direcția stâncilor și, treptat, începură să deslușească un fel de schelet metalic. Puteau fi resturile unui avion, gândi Radiana.

— Ia uitate ce scrie aici, zise bărbatul care era cu ea. HUBB...

— Lipsesc litere.

— Dar este evident că scria „Hubble”. E doar o bucată din el.

— Poate că am ajuns, Alec. Din câte văd, aici e o scară pe care cad lucruri din cer.

— N-am ajuns, dar vom rămâne aici. Nu-mi plac norii care se văd la orizont. Mă tem că este o furtună de nisip și resturile astea vor fi salvarea noastră.

— Furtună de nisip? Am săpat doi ani în deșertul ăsta și nu am văzut așa ceva.

Respect pentru oameni și cărți

— Alexandru Macedon, întorcându-se din expediția în India și dorind să scurteze drumul spre Babilon, a luat-o prin acest deșert. Sunt convins că știi ce-a pățit.

— I-a murit aici cea mai mare parte din armată, dar nu din cauza vreunei furtuni de nisip. Au murit de sete.

I

Meda

— Vino și vezi!

— Tu ce vezi? întrebă Underson. Vezi ceva sau nu?

— Hm... nu știu, mormăi Killy. Își tot potrivea lentila. De la o vreme îl cam irita. Se spunea că odată cu vârsta e nevoie de mai mult lichid de contact, fir-ar să fie! Și costa o avere! Mi se pare că cel din stânga e mai plin. Încercăm?

— Bine, hai la cel din stânga.

Tuburile cu ventuze se mutară pe trupul primului candidat din stânga. Erau multe chestii în el, poate că avea și o poveste coerentă, cât să-i sature pe amândoi. Underson, mai ales, era foarte flămând. Activară ecranul și permiseră candidatului numărul 1 să perceapă mediul.

Florin se trezi în barul unde își petrecea aproape tot timpul liber. Nu era sigur că ar putea spune precis când ajunsese acolo, așa cum nu știa dacă e noapte sau doar seară. Însă ce mai conta, de vreme ce în locul nesuferitului de Gică, la bar vindea o fetișcană de toată frumusețea?

— Primești de băut din partea casei dacă îmi spui o poveste interesantă, îl întâmpină ea cu un zâmbet promițător.

Respect pentru oameni și cărți

— Ioi, da' ce nevoie mai îi de beătură? Numa' să-mi zâmbești și eu ciripesc ca un cintezoii și când îți gați programu' putem mere undeva...

— Mai întâi povestea!

Florin își mângâie barba, atú-ul cu care atrăgea femeii, și își zise în sinea lui că grădina Domnului e mare. Poveste! Unele chiar aveau idei trăsnete despre preludiu...

— Elimină-l, mormăi Killy, iritat de contactul uscat al lentilei. E penibil. Nu stau aici să înghit fanteziile defuncte ale respectivului. Ți-am spus că nu mai avem selecționeri profesioniști.

— Mda. Underson era el însuși cam dezamăgit. Îi plăceau personajele din epoci foarte, foarte îndepărtate, însă erau și perioade care produceau indivizi absolut indigerabili. Manevră aparatul și îndepărtă tuburile, apoi activă secțiunea de ștergere. Un ac lung penetră tâmpla candidatului numărul 1. Trec la următorul, zise.

— Da, din nefericire nu putem estima conținutul până nu gustăm. Încearcă un mediu de interfață mai dinamic.

Underson comută niște comenzi, reglă acordul fin, re-direcționează tuburile. Obrajii candidatului următor se colorară vag. Dan se auzi strigat:

— Dan, la pământ! O să explodeze! Un reflex dobândit cândva în armată îl făcu să se arunce pe burtă și să se rostogolească. Abia avu timp să se ascundă după carcasa pârlită a unei dube și suflul exploziei îl flutură, pur și simplu. Apoi nu mai auzi nimic, simți doar că plutește. Când își reveni, mâna cuiva i se așeză pe umăr.

— Băi, frate, când ți-am spus că salariul e mic! Ce, venii aci ca să dea aștia cu bombe în mine? Că mă puteam părui și acasă cu Porumbaru, care erea tot timpu' beat! se lamentă posesorul mâinii. Întoarse capul, cu un efort duros: era Ionel, fierar-betonistul de la Vâlcea. Se gândi că omul avea dreptate. Ce să construiască ei, când palestinienii aruncau în aer șantierul cu totul? Dar gândul se întrerupse la capătul unei țevi. O pușcă i se împlântase în piept. Se ridicară cu mâinile sus și porniră în direcția indicată. Adio, Românică, adio bani trimiși acasă pentru nunta Iasminei, adio... viață! Nici nu știa pe unde merge, dar se trezi într-un cort, în fața a doi combatanți, dracu' știe ce erau. Purtau ochelari negri și uniforme de camuflaj. Ionel dispăruse, era singur la interogatoriu. Adio, maica mea care m-ai născut!

— Spune-ne cine ești și de unde ești. Spune povestea vieții tale.

Dan tresări și sughiță. Arabul vorbea românește? Să fi făcut facultăți pe la București? Să fie ceva dușmani de acasă care se joacă cu el și îl batjocoresc? Ce era camerele alea? Îl filmează să ceară răscumpărare? Vor secrete de stat? Nu și-au găsit omul! El nu-și trădează țara! se hotărî Dan, deși nici nu își pusese întrebarea ce secret de stat ar fi putut el să dețină.

— Esti sigur că folosești dialectul corect? întrebă Killy, dincolo de simulare.

— Bineînțeles.

— Atunci, de ce tace? Cât de greu a început să fie să obții o poveste în zilele noastre!

Respect pentru oameni și cărți

— Spune o poveste, orice, te ascultăm și, după ce termini, poți pleca, insistă arabul cu capul înfășurat într-o basma ca a lui Yaser.

— Noi nu ne vindem țara! Și nimenea nu-și bate joc de mine! decretă Dan, mândru de ceea ce aveau să povestească despre el pe-acasă.

— Nu cred că avem șanse să scoatem ceva de la el, comentă Underson. Privește indicele de emotivitate.

— Mda. Avem o zi proastă. Să știi că selecționerii fac asta intenționat. Dacă nici ultimul candidat nu are nimic de spus, voi cere rambursarea unităților de valoare. Și voi spune tuturor că la Wallance în domeniu nu mai poți auzi o poveste ca lumea, adăugă, cu speranța că erau urmăriți de proprietar. Acul trecu și prin capul celui numit Dan. Underson așteptă un moment, până când Killy își curăță lentila:

— Ai vreo propunere în legătură cu mediul de interfață?

— Dur. Nu mai am răbdare să mă joc.

— Bine, va fi scenariul „povestea sau viața”, mârâi Underson și repetă a treia oară procedura de inițiere.

Oricât se strădui, nu putu să-și aducă aminte cum ajunsese acolo. Îl prinseseră pe un nod superior și zăcuse atârnat în plasele acelea scârboase, pline de bale. Poate Ann scăpase. Poate reușise în ultimul moment să sară pe altă rețea. Erau zadarnice încercările de cartografiere, realitatea tunelurilor era în continuă schimbare, iar el mai și estimase greșit intrarea prin matrice. Privi în jur. Părea să fie un fel de local, deasupra unei estrade scria „La Do-

niazada”, o formație cânta un jazz melancolic și niște chelneri sobri purtau pe tăvi pahare cu băutură. Era bizar că nimeni nu dădea importanță celor două cadavre de la masa centrală. Doi bărbați împușcați în cap, în tâmpla dreaptă. Unul dintre ei nici nu avea ce căuta acolo, cu salopeta aceea de lucru. Cealaltă victimă mai avea încă pistolul în palma încleștată... prea încleștată.... urâtă gaură își făcuse singurel! gândi Alexei.

— Domnule, vă rog să luați loc la o masă. Dacă ați intrat în local, trebuie să jucați, am semnat acordul.

Alexei șovăi puțin, apoi văzu o masă liberă și se îndreptă spre ea. Chelnerul îl însoți și îi surâse aprobator.

— O alegere cât se poate de bărbătească, domnule! Martorii dumneavoastră sosesc imediat, îl asigură chelnerul prevenitor, iar el se întrebă dacă era posibil să fi ieșit din tuneluri într-un loc necunoscut. Știa că ceea ce se petrece în tuneluri nu are consecințe acasă, totuși, tresări găsind sub șervetul de pânză un pistol. Era un Magnum de toată frumusețea și găurile făcute cu așa o sculă erau în mod garantat portaluri spre cealaltă lume. Chelnerul cel sofisticat adusese o frapieră și câteva sticle. Manevra cu atâta eleganță și dexteritate șervetul alb, tirbușonul, paharele de cristal, încât îi atrase privirile lui Alexei și acesta se minună constatând că, între timp, în fața lui se așezaseră doi indivizi și nici nu băgase de seamă. Purtau niște ochelari cât se poate de ciudați, cu trei lentile, a treia dispusă în mijlocul frunții. Nu păreau deloc prietenoși și se gândi că erau, desigur, martorii.

— Pe cât pariați, domnule? Câte rotiri, câte încercări?

Respect pentru oameni și cărți

— O clipă! Dar ce jucăm?

— Ruleta rusească, bineînțeles.

Alexei amuți cu revolverul în mână. Fără să știe de ce, îi veni în minte Annabel. Poate pentru că toată povestea lor fusese un joc mortal. Deschise butoiașul de cartușe și zise stupefiat:

— Dar sunt toate! Sunt ocupate toate pozițiile.

— O, da! făcu lejer unul din martori. Știți, avem o propunere, dacă nu vreți să jucați în acest fel.

— În acest fel nu mai este un joc, e moarte sigură.

— Întocmai, rânji martorul. Dar în schimbul vieții ne puteți oferi o poveste. Dacă știți o poveste, vă salvează viața. De acord?

— O poveste care să valoreze cât o viață? Și dacă nu știu?

Martorul înclină capul spre masa centrală, unde stăteau cei doi cu găuri în cap. Se părea că nu știuseră povești. Alexei cercetă cu o privire încurcată cartușele aurii care dormeau cuminti, unul lângă altul, în butoiaș. Da, erau pastile de somn. Pastile aurii. Chelnerul plin de morgă începuse să îmbrace pe cei doi morți în saci negri. Se purta de parcă ar fi făcut operația aceea în fiecare zi. Și poate chiar o făcuse!

— Nu știu povești, dar pot să vă spun ce am făcut până să ajung aici.

— E perfect! se destinse al doilea martor și-i oferi un pahar cu șampanie. Alexei se gândi că individul are ceva de insectă, semăna cu un țânțar flămând care vrea cu orice preț să-și înfigă trompa în pielea ta. Un țânțar mare de tot, cu ochi reci și fațetați.

— Eu am crescut lângă Reactor... începu Alexei, pe un ton nesigur și meditativ. Mama zicea că m-am născut în altă parte, însă eu nu-mi aminteam nimic de perioada aceea. Din acest motiv, nici nu aveam vreun regret, așa cum vedeam că regretau alții, aproape tot timpul. Să nu mă întrebați ce este Reactorul, că nu știu să vă spun. Mama intra și ieșea din Locașul Sfânt, odată am intrat și eu după ea, copil fiind, și m-a certat, m-a îmbrățișat, a plâns, mi-a dat niște pastile, de parcă ar fi urmat să pătesc ceva rău. Dar n-am pățit nimic și, o vreme, m-au vizitat tot felul de vecini curioși. Era evident că așteptau să mi se întâmple ceva, însă i-am dezamăgit. Sau poate că ceea ce mi s-a întâmplat s-a văzut cu mult mai târziu, când deja nu se mai aștepta nimeni. Aș putea spune că mi-am petrecut copilăria singur, dacă nu punem la socoteală zecile de copii veniți de Dincolo de Limită cu care mama îmi interzisesse să mă joc, dar cu care mă întâlneam în fiecare zi, la fiecare hoinăreală. Mama spunea că sunt morți, dar mie nu-mi păreau morți deloc, ori nu muriseră în același fel ca Petty, șoarecele meu alb. Totuși, ei mă invidiau pentru ceva, ceva ce ei nu puteau avea și eu aveam, dar nu am înțeles niciodată ce putea fi acel lucru și nimeni nu a vrut să-mi spună. Mult timp am crezut că le era ciudă pentru cum arăt, ori pentru că noi aveam o casă adevărată, o casă în care erau lucruri interesante și aveam mâncare datorită serviciului mamei. Ei, toți ceilalți, nu aveau așa ceva. Noaptea rămâneau afară, în jurul focurilor, și alergau prin nopți ca bezmeticii, țipând și urmărindu-se de-a lungul căilor de acces, bucurându-se frenetic atunci când

Respect pentru oameni și cărți

cobora vreo navă neanunțată și-i purta în siajul ei porțiuni întregi de pistă. Dar pentru toate astea eram eu cel invidios! Copiii mă acceptau între ei, îmi arătau cum să rămân în echilibru deasupra jeturilor aruncate din subteran, cum să levitez pe lângă nave, mi-au spus chiar și despre locul secret unde fusese găsit Kolea Torr, dar chiar și așa, eu rămâneam eu, iar ei rămâneau ei, cei de Dincolo de Limită.

— Nu te amesteca, Alexei, cu ăia, mă ruga mama de câte ori voiam să ies din casă. Sunt morți și văd lumea pe dos, nu ai ce învăța de la ei. Mie, însă, îmi plăcea cum îi găseam uneori, atârând prin ramurile scheletice ale copacilor, le spuneam că sunt ca niște bufnițe, iar ei mă întrebau ce sunt bufnițele. Uitam de noi când începeam să le explic despre bufnițe și despre faptul că toți copacii avuseseră cândva niște chestii numite „frunze” și că frunzele creșteau și apoi cădeau având altă culoare când astrul Soarele nu mai lumina destul. Îmi puneau zeci de întrebări și mă simțeam amețit răspunzând iar și iar și un răspuns scotea la iveală alte și alte întrebări, încât sfârșeam fugind de ei și ascunzându-mă în locul meu secret, unde, dacă mama ar fi știut că intru, ar fi fost cu siguranță îngrozită. Eram un copil, nu înțelegeam că de fapt toată lumea știa secretul meu și că acesta era și motivul invidiei generale.

— Nu te lăsa devorat de morți! mă cicălea mama. Ei cresc de-a-ndoaselea și știi bine că sunt altfel decât noi! Că erau altfel decât noi, vedeam și singur. Din timp în timp, unii dintre ei dispăreau. La început nu știam unde se duc, dar odată, plimbându-mă pe malul Apei Negre,

am găsit pe plajă, sub un mal de pământ și nisip scobit de valuri, multe piei lepădate. Acolo veneau ei și se ascundeau, acolo năpârleau și se întorceau acasă mai tineri și mai neștiutori. Mi-am apăsat mâinile îndelung pe porțiunile de piele cenușie și rece care fuseseră cândva sânii Corei, cu amărăciunea celui care știa că ea, când se va ivi, va fi prea mică pentru ca să mai aibă sânii.

— De ce se întâmplă așa cu ei, mamă? am întreat-o cu tristețe, pentru că eu eram „altfel”. Dar mama doar ofta și mă amăgea că îmi va spune totul într-o zi, mai târziu. Mai multe am aflat de la pilotul care a lovit colțul turnului de la capătul pistei. De la el și din cărțile Locului Secret.

— Deci tu ești puștiul de la Reactorul 5! zisese Pilotul, ciufulindu-mi părul. Auzi, du-te și spune-i mamei tale că am avut un accident și că o rog să transmită asta cui știe că trebuie, iar ție îți promit că după ce am să dezbrac două-trei piei, am să mă stabilesc aici și mă voi juca mult cu tine.

— Și tu ești mort? l-am întreat, fiindcă îmi părea foarte viu. Omul surâse într-un fel ciudat.

— Deci așa ți-a spus... că suntem morți... Știi ce? Ai să afli într-o zi despre Vârtejuri, despre oamenii Oazelor și despre Reactoare, despre trecut și despre cine suntem. Așa, ai să poți să-ți formezi singur o părere despre noi, cei de Dincolo de Limită.

Dar nu aveam cum să aflu decât din locul meu secret și atunci am hotărât cu toată puterea inimii mele de băiețel să îmi dedic viața dezlegării acestor mistere. Și am stat tot mai mult în ascunzătoarea mea, până când mama s-a prefăcut că mă descoperă.